

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Apollinis Judicium politicum in Monteparnasso Contra Monarchiae sectatores

Boccalini, Traiano

Messinae, 1671

Hispaniæ Monarchia oraculum adit Delphicum exploraum, num unquam
sit obtentura orbis imperium Accipit contrarium responsum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13233

instruere vera ratione suffumigandi
 rothecas more Hispanico. Certissimum
 est, non usque adeò risisse Apolline
 cùm videret infelicem Icarum casum
 quantum riserit hac interrogatione Gal-
 lorum. Suis verò sacerdotibus, qui la-
 ejus clauderent, imperavit, ut odorantur
 manus Gallorum, ac dein referrent
 quid olerent. Sacerdotes statim mor-
 ei gerebant, renunciaruntque Apollini
 odores esse bonos. Quo audito, Apollo
 tale responsum dedit, naturam plerum-
 que defectum aliquem rariori virtute
 compensare: ideoque scientiam chymicis
 thecis conciliandi odoris gratiam tantum
 ei concessam esse nationi, cuius membra
 nus supra modum fæterent.

*Hispania Monarchia oraculum adit D
 phicum exploratum, num unquam sit
 tentura orbis imperium. Accipit con-
 trarium responsum.*

Hesterno manè horis duabus ante
 lucem, serenissima Hispaniæ mo-
 narchia

ndic
ffim
lline
casu
neG
uila
oran
erre
nor
ollu
Apo
leru
virtu
chi
m t
ui
lit D
fit
t com
is an
æ m
nal

nar
pro
xat
Ma
cip
est
itin
nar
me
lur
fes
pra
du
oc
ver
bo
re
ter
qu
nit
rin
vo
T
da

narchia, sejugis Parnasso cum summo proficiscebatur silentio, paucis duntaxat aulae suae foederatis comitantibus. Maximae inde exortae suspiciones. Praecipue vero Galliae monarchia commota est, adeo ut statim, certior reddita ejus itineris, insenso equo stationario monarchiam Hispaniae infecura eodem ferme tempore Delphos pervenerit oraculum ad Apollinare: cui cum Hispaniae sese monarchia stitisset, referunt illi, qui praesto fuere, verba fecisse hunc in modum. O aeterna & lucida mundi lampas, oculus coeli dexter, qui non tantum diei, verum etiam generi humano, omnium bonorum autor es; scis ut longo tempore omnes meae fuerint cogitationes intentae ad imperium illud universale, ad quod populus solum Romanus pervenit; nosti quantum sanguinis impenderim; quot thesauros profuderim, ut voti tandem mei compos redderet. Tibi uni innotuere vigiliae, sudores, industria, atque artes meae, eum in finem,

C 3

ut

ut adipiscerer illud aliquando, quo ad
spirarem. Nosti præterea, me virtutem
nationis meæ, dexteritate ingenii,
opum mearum copia, ante paucos
nos, cum in Gallia spargerem illa
civilis semina, in quibus sitam habebam
unicam spem meam, haud longè abfu-
se, quominus potirer eo, quo anhel-
rem. Superandis omnibus difficultatibus
nihil residuum erat, quam ut Ne-
polim Mediolano jungerem. Quod
unquam præstare possim, secure mihi
gloriarî licebit, me in hoc ludo vicissim.
Verùm enim verò aut fatali meo info-
tunio, aut difficultate negotii, aut po-
tentia tot meorum inimicorum, qui mihi
hi obstant semper, factum est maximè
cum scandalo, ut istæ turbæ, quas ego
tot machinamentis & tanto spatio apud
Gallos seminassem, absque eo ut eas
subigere potuerim, die uno versæ sunt
in pacem illam & tranquillitatem
quam non sine trepidatione cordis
dere recordarique possim. Ut de
final

finam desolare tantos meos populos,
 quos ex animi mei proposito, quasi ad
 ultimum deduxi excidium; nec diutius
 à vulgo pro fabula habear; nunc me
 coram tua stiti majestate, quàm humil-
 lime rogans, ut ad hoc mihi clarum
 impertiaris responsum, num imperium
 hoc universale, quod adeò meo inscripsi
 animo; quodque unus est omnium
 mearum cogitationum finis, ex volun-
 tate numinis sit mihi, meæque destina-
 tum nationi. Equidem hoc penitùs scire
 aveo, ut si forte id fieri nequeat, quie-
 tum valeam & tranquillum reddere
 animum meum; aut si fieri possit, in-
 gentes animos meis addam Hispanis.
 Quapropter ut verum tibi dicam, qui
 occultas vides aliorum cogitationes; tot
 ego ac tantis adversitatibus terra mari-
 que perpeffis, totque conspirationibus
 (quas indies magis magisque expe-
 rior) ab implacabilibus meis inimicis
 petita ac fracta sum, ut prorsus animum
 despondere cœperim. His dictis tem-

plum concussum est, & longe lateque
terra intremuit, cum ex ore Apollinis
ministri hæc audita sunt verba: Monarchia
universalis denuo revertetur ad
nobilissimam Italiam gentem, ubi
intestinis discordiis finem imposuerunt
quæ eam externarum gentium ferocia
tuti subjecerunt. Post triste adeo
sponsum Hispaniæ Monarchiæ, planctum
anxiâ, templo egrediebatur, summo
morepereque in admirationem raptus
fuit. Et quia Monarchiam Galliæ con-
ram videret, cum illa solito primæ
more humanissimè collocuta: deinceps
eam manu apprehensam seorsim abduxit,
ac postquam illi exposuisset, quod
responsi ab oraculo accepisset, illi indicavit,
Monarchiam universalem ex voluntate
numinis deberi nationi Italiciæ, Gallosque
mature experturos novo Julios Cæsares,
Hispanos verò secundo Scipiones. Ad
tutandas res suorum excellens remedium
sibi videri, si dividerent inter se Italiam.
Promisitque

idem

idem Gallis remedium daturam, quo feliciter in Indis usa fuisset: quoque securam redderetur impoſterum ab natione Italica, ne ex hac peſſima hominum progenie, quicquam vivum in mundo, quàm ſolum remaneret nomen. Concede (reſpondit ſtatim Gallia Monarchia) ut ad memoriam revocem infeliſſimam illam Neapolitani regni diſſionem, quam meus Rex Ludovicus duodecimus nuper Tecum inibat: ac deinde loquemur hoc de negotio, cum non res ita ſit facilis, ſecundo injuria Gallos afficere, quam Tibi video perſuaſum. Quantum verò ad regulas, quas ad ſui ab Italis deſenſionem mihi proponis: ſi placuerit, ipſa experiare licet, quoniam vaſtitaſem mundo inferre (quod artificium Tuum in India fuit) ac vacuis dominari terris, civile Tibi eſt præceptum; quod non invenitur in jure Gallici imperii. Damno præterea meo edocta ſum animum meum explere parvo, dummodo illud bonum

sit. Et proinde meam stabilitio magnitudinem in multitudine potius subditurum, quàm in latitudine regnorum. Et quoniam Galli mei commode faciunt in hoc mundo, non obnitar, si illam sibi vindicent. Negotium concordiae Italicae est longum. Tu experientia didicisti, pharmacum assumtum ad averruncandum malum, quod meatur, saepe illud accelerare. In naturae meae libertate illud tibi confidenter dicere ausim, negotium subjugandi Italiam non ita facile esse, ac tu putas: quoniam cum & ego istud fornicarim somnium, verum mihi perniciosissimum fuerit, vix credere possis feliciori successu Temet illud experieram. Maximo enim meo cum detrimento illud tandem edocta sum, Italiam esse genus hominum, quod oculos plerumque apertos habeat, quo ex manibus alienis elabatur, neque servitute externa unquam cicurari. Versutissimae illius gentis facile sese in mores ejus gentis penetrare

penet

magn
odit
orum
e fat
si a
co
exp
mtu
od
Inf
con
sub
ac T
for
per
pos
per
det
Ita
os pl
anib
exte
æ ill
gentis
pene

per
cur
rati
Pro
infl
ade
cin
bor
col
rin
exi
der
qui
tim
gin
lan
der
qu
fun
hil
dar
Ph
J

penes quam imperium est, formant, cum intimo nihilominus corde inveteratum & inextinguibile alant odium. Propriæ quin etiam servitutis dixeris institores, quam artificiosè exercent adeò, ut cum bracca Hispalensi succincti sunt, velis nolis, credere urgeant bonos se esse redditos Hispanos; ac ubi collare ingens Cameracense adsumserint, jures perfectos esse Gallos. Sin ad exitum perducere negotium velis, plus dentium exserunt quàm ferræ habeant quinquaginta dentibus conspicuæ. Optimeque referunt avarissimas istas virgines, quæ fraudulenter juvenes depilant, absque eo ut unquam eorum desiderium expleant. Sed mihi fidem habe, quoniam maximo meo damno experta sum, ex negotio subjugandi Italiam nihil aliud Temet reportaturam, quàm damnum & pudorem.

*Philippus Secundus, Rex Hispaniarum,
simulac de suo consultum esset titulo,
solenni ingreditur apparatu
Parnassum.*

Potentissimo Philippo, ejus nomine
 secundo, Regi Hispaniæ, ante duo
 circiter menses, hanc ingresso aulam
 introitus publicus, solennisque, non
 te hesternam decretus est diem: du
 arcibus quibusdam triumphalibus,
 Hispanis regali magnificentia fabricati
 hæc inscriberentur verba: PHILIPPO
 SECUNDO, HISPANIARUM
 UTRIUSQUE SICILIÆ, ET
 INDIARUM REGI CATHO
 LICO, ITALICÆ PACIS AUC
 TORI FELICISSIMO. Quo
 cum plurimis Italiæ principibus sup
 modum displiceret, expetebant ut ex
 pungeretur, cancellisque notarentur
 verba illa, negantes ullo se pacto illam
 Italiæ pacem acceptam ferre Hispani
 quam parata pecunia emerent ab Hol
 landis Zelandisque. Per diu de hac dis
 putatum est materia: quamvis Itali
 principes unanimiter decernerent, præ
 sentem Italiæ pacem non bonæ Hispan
 norum menti tribuendam (utpote qu
 num

nunquam fuerint inituri, nisi novi metus
 eos alio divertissent:) sed Flandrici bel-
 li beneficio. Nihilominus dum animis
 maxime inflammatis controversia hæc
 ageretur, Regina Italiæ eam solitæ
 suæ prudentiæ interventu sopivit. Illa
 quippe, convocatis omnibus princi-
 pibus suis, monuit eos, ostentationes,
 vanamque gloriæ cupiditatem Hispanis
 relinquerent: ipsi potius attenderent
 ad ea, in quibus cardo rei versaretur,
 permitterentque Hispanos fumo pasci.
 Equitatus, qui in spem favoris concur-
 rerat ad inserviendum tanto regi, erat
 copiosior, honoratiorque, quam un-
 quam quisquis in Parnasso est con-
 spectus. Locum habuit rex potentissi-
 mus inter illos reges, qui magis pru-
 dentia & sagacitate in pace, quam forti-
 tudine in bello, inclyti fuere. Magnum
 literatis admirationem injiciebat sym-
 bolum, quod in suis gestaret vexillis,
 nimirum calamus scriptorius, quo ex
 bonæ fidei historicis constabat, illum in

potentissimo Regno Gallix, & alibi cum
 ubicunque commodæ affulissent occa gari
 siones, ruinas majores tempestatesque in P
 commovisse, quam Carolus V. pate na, i
 ejus, omnibus fere totius Europæ tot ribu
 mentis. Symbolum id multis laud bat
 bus extollebatur à sacro præstantium lite
 virorum collegio, summoque sibi scri que
 ptores ducebant honori, calamum ma pen
 nu hominis, qui illum dirigere poterat run
 res adeo memorandas effecisse. Tanta tro
 Rex in Parnasso semper magnificen bar
 tissime excipiebatur, adeo ut præcipu ex
 reges Europæ maximo se honore affe gui
 putarent, quod illi potuerint inservire tur
 ita ut altero die post adventum suum po
 cum à tonsore tonderetur, Regina An to
 gliæ labrum illi sub barba tenuerit. lan
 licosissimus Rex Gallorum Henri ma
 cus IV. maximæ suæ æstimabat gloria qu
 quod potuerit caput ejus lavare: idque qu
 tam singulari faciebat artificio, ut eam tic
 ad rem natus videretur: tametsi non ad
 nulli malevoli illud absque smegmate eff
 cum

cum lixivio mordacissimo, fuisse divul-
 garint. Magno huic regi ab egregiis
 in Parnasso viris varia deferebantur do-
 na, in poesi, & in aliis studiorum gene-
 ribus diligenter elaborata; remunera-
 bat vicissim liberaliter: nam cuidam
 literato, qui dissertationem offerebat,
 quomodo Nobilissimam Partheno-
 pen, & florentissimum Neapolitano-
 rum regnum jam rapinis militum, la-
 trociniis & exactiōibus judicum ac
 baronum, direptionibus proregum (qui
 ex Hispania illuc mittuntur, ut fiant pin-
 guiores) penitus exhaustum & desola-
 tum, priscae amplitudini, ac splendori
 posset restituere, viginti aureos duca-
 tos donavit. Dissertationem autem il-
 lam misit ad Confessorem suum, cui
 mandavit, ut sedulo evolveret, tan-
 quam sanctissimè conscriptam, quam-
 quam alteri scripto exhibito sibi à peri-
 tiori politico, plane contrariam, quo
 adstruebatur multo magis affligendum
 esse regnum illud, quam hoc tempore
 fiat: